

købe disse Blade paa Jernbanestationerne og ikke læse dem, og jeg har set, at Regeringspressen har været meget forarget, og at et Regeringsblad har talt noget om, at vi maatte have en ny Presselov, for at man kunde skride ind mod Pressens Udskjelser. I samme Aandedræt, det finder Sted, konstateres det paa denne, som jeg har vist, fuldstændig legitime Maade, at Landets Justitsminister staar i meget intimt Forhold til et af de Blade, som hele Regeringspressen kalder Smudspressen.

Den højtærede Justitsminister spørger mig saa i Sammenhæng med hans Spørgsmaal om, hvad Brevet havde kostet — jeg har oplyst, at det ikke har kostet en Øre —, om jeg ikke kunde lide at faa nogle flere Breve fra hans Haand; han vidste jo nu, at de vare saa værdifulde — nu ved han, at de ikke have været værdifulde; de have ikke kostet en Øre, og der er ikke tjent noget paa dem. Den højtærede Justitsminister siger Spalte 410: „Jeg føler mig helt smigret ved at høre, at ganske ligefremme Breve fra min Haand ere saa meget værd, og hvis det ærede Medlem vil købe flere, kunne vi lade Pengene gaa til velgørende Formaal.“ Den højtærede Minister gør mig her et Tilbud. Jeg tager derimod. Det Tilbud glæder mig i høj Grad, for jeg tror, der er mange Breve, som kunde interessere, og naar den højtærede Justitsminister ligefrem tilbyder mig dem, og han vil have Penge derfor, som skulle gaa til velgørende Øjemed, saa tager jeg imod Tilbudet. Jeg vil gerne ofre noget derpaa. Jeg er ikke nogen velhavende Mand; men jeg tror, at hvis der udstedes Opraab til en Indsamling med det Formaal at hjælpe mig til at købe saadanne interessante Breve, vilde den give et stort Udbytte. Der var mange saadanne Breve, som jeg kunde have overordentlig Lyst til at faa fat paa, og som det vilde være særdeles heldigt kom til Offentlighedens Kundskab.

Da den højtærede Justitsminister har gjort mig et udtrykkeligt Tilbud, spørger jeg, om der ikke skulde findes en Brevveksling omhandlende en Sagførerforretning, han havde i gamle Dage angaaende Trudsholm. Eksisterer der en saadan, vilde jeg med stor Fornøjelse byde ikke saa lidt for den. Og hvis der eksisterer Breve fra den saakaldte „falske Smørbalance“s Tid, kunde jeg ogsaa have Lyst til at sætte mig ind i dem. Mange mene, og vist ikke uden Grund, at den „falske Smørbalance“ var mere ægte end den, der kom officielt frem. Skulde der eksistere Breve fra Justitsmi-

nisteren, som kunde kaste Lys over denne Affære, vilde jeg overordentlig gerne have dem. Der er ogsaa et andet Forhold, som det kunde interessere mig at faa saadanne Breve frem om. Jeg har en Gang tidligere her i Salen nævnt, at da den højtærede Justitsminister første Gang stillede sig til Valg, aflagde han et Besøg hos det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen). Det er kommet offentlig frem ved et Brev, som det ærede Medlem for Hillerød i sin Tid sendte til Redaktør Opffer i Køge, hvori han bl. a. meddelte, at Højesteretsagfører Alberti havde aflagt ham et privat Besøg for at faa Underretning om og blive instrueret om, hvorledes han bedst kunde slaa Hørup i Køge ved Højres Hjælp. Skulde der foreligge andre Breve, særlig fra den højtærede Justitsminister om denne Sag, om Ministerens Debut i dansk Politik, vil jeg meget gerne ofre nogle Penge derpaa; jeg tror, de kunde bidrage til at kaste et interessant Lys over dansk politisk Historie.

Skulde der ikke eksistere nogle Breve om det store albertiske Byggekrak ude i Jægersborggade, det store Ejendoms-kompleks derude, hvori i sin Tid den sjællandske Bondestands Sparekasse havde mange Penge staaende, hvad der for Resten ingen Hemmelighed er, idet det blev stærkt kritiseret paa flere Generalforsamlinger i Sparekassen. Jeg nævner saaledes, at Gaardejer H. P. Olsen af Hjelmsømagle i sin Tid kritiserede dette Punkt. Senere endte det, i Efteraaret 1905, med et stort Krak; Ejendommene maatte sælges af Indehaverne, nemlig den højtærede Justitsminister, Cloëtta og Murermester Schioldann, med ganske overordentligt Tab; man anslog den Gang, og vist med Rette, det samlede Tab for disse 3 Mænd til over 1 Million, altsaa ret betydelige Tab for hver enkelt af dem. Jeg haaber, den sjællandske Bondestands Sparekasse slap helskindet derfra, og at den Kritik, der blev offentlig fremsat bl. a. i sin Tid af denne H. P. Olsen af Hjelmsømagle paa Generalforsamlingerne, har hjulpet, hvilket viser, at den Slags Kritik er nødvendig og berettiget. Men skulde der eksistere private Breve, der kunne kaste nærmere Lys over dette Forhold, vil jeg med stor Glæde give en slet ikke saa ringe Sum for dem.

Skulde der eksistere Breve fra den højtærede Justitsminister til Ritmester Clauson-Kaas i Anledning af Forberedelserne til den ny Væddeløbsbane i Ordrup Kråt, vilde jeg ogsaa mene, at disse Breve kunde honoreres ganske klækkeligt. Min-